

Sygn. akt III AUa 26/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Urszula Iwanowska
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka SSA Romana Mrotek (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Karolina Ernest

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2016 r. w Szczecinie

sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o odsetki

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 25 listopada 2015 r. sygn. akt VI U 502/15

oddala apelację.

SSA Romana Mrotek SSA Urszula Iwanowska SSA Barbara Białecka

Sygn. akt III AUa 26/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. decyzją z 21 maja 2015 r. odmówił ubezpieczonemu A. M. wypłaty odsetek wskazując, że ostatnią okolicznością niezbędną do wypłaty świadczenia emerytalnego było dostarczenie przez ubezpieczonego świadectwa pracy za okres od 3 czerwca do 31 lipca 2014 roku, co nastąpiło w 27 marca 2015. Wypłata świadczenia emerytalnego nastąpiła w 21 kwietnia 2015 roku, a więc w ciągu 30 dni od dnia wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do jego wypłaty.

Ubezpieczony złożył odwołanie od decyzji, żądając zasądzenia odsetek. Wskazał, że prawo do emerytury nabył w lipcu 2014 r. i od tego miesiąca organ rentowy winien był przyznać mu odsetki. Przedłożenie świadectwa pracy nie ma żadnego wpływu na wypłatę przez pozwanego świadczenia emerytalnego.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z 25 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał A. M. odsetki w kwocie 183,14zł, oddalając odwołanie w pozostałym zakresie oraz orzekł o kosztach.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że A. M., urodzony (...) w dniu 25 czerwca 2014 r. wystąpił z wnioskiem o przyznanie „wcześniejszej” emerytury. Decyzją z 20 sierpnia 2014 r., organ rentowy wydał decyzję odmowną, wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił wymaganego 15 letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Wyrokiem z 28 stycznia 2015 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim w sprawie VI U 794/14 zmienił decyzję organu rentowego z 20 sierpnia 2014 roku i przyznał A. M. prawo do emerytury od (...) roku. Wydając wyrok sąd oparł się na dokumentach w aktach pozwanego oraz nowych dowodach - zeznaniach świadków i ubezpieczonego, dokumentów zawartych w aktach osobowych ubezpieczonego z zakładu (...). Wyrok ten stał się prawomocny 27 lutego 2015 r., przy czym jego odpis wpłynął do organu rentowego w dniu 3 marca 2015 r.

Pismem z 20 marca 2015 r. organ rentowy wezwał ubezpieczonego do przedłożenia oryginału świadectwa pracy za okres zatrudnienia od 3 czerwca 2013 roku do 31 lipca 2014 roku oraz legitymacji ubezpieczeniowej, zaś ubezpieczony 27 marca 2015 r. złożył wymagane świadectwo wraz z oświadczeniem, że jego legitymacja ubezpieczeniowa uległa zniszczeniu.

Decyzją z 14 kwietnia 2015 r. organ rentowy wykonując wyrok Sądu Okręgowego z 28 stycznia 2015 roku przyznał A. M. emeryturę od (...) r. i jednocześnie podjął wypłatę świadczenia od 1 sierpnia 2014 r. przy czym wypłata nastąpiła 21 kwietnia 2015 r.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny oraz art. 118 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm., dalej: ustawa emerytalna) i art. 85 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 121 ze zm., dalej: ustawa systemowa) Sąd Okręgowy uznał odwołanie za częściowo uzasadnione. Podkreślił zarazem, że odpis prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w sprawie VI U 794/14 wpłynął do organu rentowego 3 marca 2015 r., co oznacza, że organ rentowy miał 30 dni na wykonanie tego wyroku i żadnych ustaleń w sprawie prawa do świadczenia emerytalnego nie powinien już wykonywać. Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że żadne przepisy prawa nie nakładają na stronę ubiegającą się o „wcześniejszą” emeryturę obowiązku zakończenia stosunku pracy, a więc twierdzenia o konieczności przedłożenia przez ubezpieczonego świadectwa pracy z ostatniego okresu zatrudnienia przed nabyciem prawa do świadczenia były nieuprawnione. Od 3 kwietnia 2015 r. organ rentowy znajdował się zatem w opóźnieniu. Bez znaczenia zdaniem Sądu Okręgowego był ustalony przez termin płatności świadczenia, ponieważ wypłata świadczenia wynikająca z decyzji, następuje w najbliższym terminie płatności świadczenia albo w następnym terminie płatności, jeżeli okres między datą wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji a najbliższym terminem płatności jest krótszy niż 30 dni. Przesunięcie terminu płatności następuje więc tylko w przypadku decyzji, ustalających ponownie prawo do świadczenia lub jego wysokości, co w niniejszej sprawie nie nastąpiło. Termin płatności w przypadku świadczeń "nowoprzyznawanych" nie jest bowiem jeszcze ustalony, tak więc nie ulega przesunięciu. Zastosowanie znajduje tutaj § 2 pkt. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 roku w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1999 Nr 12 poz. 104), zaś wysokość odsetek ustawowych wynosi 8 % w stosunku rocznym, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2014 r. w sprawie wysokości odsetek ustawowych – (Dz. U. z 2014 poz. 1858). Organ rentowy zobowiązany do wyliczenia wysokości odsetek należnych ubezpieczonemu za okres od 4 kwietnia 2015 roku do 21 kwietnia 2015 roku, ustalił ich wysokości na kwotę 183,14 zł., przy czym ustaleń tych ubezpieczony nie kwestionował.

Ponadto Sąd Okręgowy zaznaczył, że zebrany materiał dowodowy w sprawie o emeryturę (sygnatura akt: VI U 794/14) pozwolił na przyjęcie, że odmowa przyznania świadczenia emerytalnego nie była błędem organu rentowego,

który dokonał analizy załączonych przez wnioskodawcę dokumentów i uzasadnił powody, dla których odmówił tym dokumentom wiarygodności. Dopiero postępowanie przed Sądem Okręgowym, szersze niż mógł przeprowadzić organ wyjaśniło wszystkie sporne okoliczności. Mając to na względzie nie można przyjąć, że w momencie wydania decyzji z 20 sierpnia 2014 roku organ rentowy dysponował wszystkimi niezbędnymi dowodami pozwalającymi jemu ustalić prawo do emerytury A. M..

Z powyższym rozstrzygnięciem w części, co do punktu I nie zgodził się organ rentowy. W wywiezionej apelacji zarzucił błąd w ustaleniu stanu faktycznego sprawy przez przyjęcie, że organ rentowy pozostawał w zwłoce z ustaleniem ubezpieczonemu prawa do emerytury i jej wypłatą od 4 kwietnia 2015 r. do 21 kwietnia 2015 r. Zarzucił także naruszenie prawa materialnego wskutek niewłaściwego zastosowania art. 118 ust. 1-5 ustawy emerytalnej i przyjęcie, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do odsetek za okres od 4 kwietnia 2015 r. do 21 kwietnia 2015 r.

Wskazując na powyższe zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę wyroku w punkcie I i oddalenie odwołania w tym zakresie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie. W ocenie Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji jest prawidłowe. Sąd Okręgowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał trafnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia i rozważania prawne Sądu Okręgowego, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyroki Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998 r. IPKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24 poz. 776, z 22 lutego 2010 r. I UK 233/09, Lex nr 585720).

Należy przypomnieć, że zgodnie z treścią art. 118 ustawy emerytalnej Organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji. W niniejszej sprawie taką okolicznością był wpływ do organu rentowego prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w sprawie VI U 794/14 (przyznającego A. M. prawo do emerytury). Wyrok ten bezspornie wpłynął 3 marca 2015 r. i jak słusznie zauważył Sąd pierwszej instancji, było to zdarzenie rodzące obowiązek jego wykonania w terminie 30 dni (art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej), tj. do 3 kwietnia 2015 r. Niewątpliwie jednak organ rentowy przekroczył zakreślony przepisami termin, gdyż świadczenie wypłacił po raz pierwszy dopiero 21 kwietnia 2015 r., a więc po 49 dniach. Nie zasługuje przy tym na aprobatę argumentacja apelującego, że termin do realizacji prawomocnego orzeczenia sądu winien rozpocząć bieg w chwili złożenia przez ubezpieczonego świadectwa pracy potwierdzającego ustanie stosunku pracy, tj. 27 marca 2015 r. Trafnie Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że takie żądanie ze strony organu nie ma podstawy materialnoprawnej, ponieważ ubezpieczony nie był obowiązany do rozwiązania stosunku pracy w sytuacji ubiegania się o emeryturę w wieku obniżonym. Dodatkowo należy podkreślić, że w niniejszej sprawie nie miał zastosowania art. 118 ust. 5, który dotyczy decyzji ustalających ponownie prawo do świadczenia lub jego wysokości, co w niniejszej sprawie nie nastąpiło.

Podsumowując, organ rentowy wypłacając świadczenie należne A. M. przekroczył termin zakreślony przez art. 118 ust. 1 i 1a. W takiej sytuacji zgodnie z § 2 pkt. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych, obowiązany był do wypłaty odsetek ustawowych od 4 kwietnia 2015 r. do 21 kwietnia 2015 r. (art. 85 ust. 1 ustawy systemowej). Podkreślenia wymaga, że apelujący ograniczył się jedynie do bezpodstawnej polemiki z uzasadnieniem Sądu pierwszej instancji, odwołując się do argumentacji podnoszonej w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, przy czym wszystkie jego twierdzenia były już przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego.

Tak argumentując, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację organu rentowego, jako niezasadną.

SSA Romana Mrotek SSA Urszula Iwanowska SSA Barbara Białecka